

Sobre àrabs i jueus

Joan F. Mira

M' arriba la convocatòria d'una manifestació que s'ha de fer a València. Escrita amb llenguatge previsible i ja clàssic, em conviden a mostrar la meua solidarietat amb el poble de Gaza i del Líban, cosa que faig ja des d'ací amb plena convicció: les víctimes innocents seran sempre un escàndol insuportable. Si em convidaren també a mostrar el meu rebuig a l'actuació desproporcionada i excessiva de l'exèrcit israelià, ho faria sense dubtar-ho ni un instant. Però no diuen exactament això: diuen que hem d'aturar "el genocidi" en curs. I ja hi som una altra vegada. El món està ple d'accions brutals i destructives, que deixen ruïna i mort en abundància, i no cal anar molt lluny per comprovar que, a l'Iraq, els militants de la mort i del paradís dels màrtirs deixen pràcticament cada dia dotzenes de morts perfectament innocents, amb una perversió tan refinada que fa angúnia només d'imaginar-ho: bombes a les mesquites, cotxes que volen per l'aire en funerals, en casaments, a la porta d'hospitals o d'escoles, i l'últim invent, particularment Inhumà, ha consistit a omplir una furgoneta de gent amb l'aparença d'oferir-los treball, i llavors fer-los rebentar tots piadosament, ells i els qui els envoltaven: seixanta morts, i així centenars cada setmana, milers i milers, i ningú no ha dit que els iraquians estiguen practicant cap genocidi contra el seu propi poble. Que la culpa de tot és dels americans, és axioma universal, dogma de fe, i en aquest cas amb bona part de veritat. En el cas d'Israel i els seus veïns, en el cas dels jueus i dels àrabs, el consens previ d'una certa premsa i d'una certa esquerra és sempre, indefectiblement, la condemna unilateral i sense condicions. Els àrabs són els bons, els jueus els dolents. No solament dolents: canalles, criminals, genocides, equivalents als nazis, i un bon grapat més d'idees lluminoses sobre el tema. Analitzar la realitat complexa és cosa que supera l'hàbit de condemnar sense judici. Fa algun temps, crec, vaig recordar ací mateix aquell bon home que, al principi de la guerra de l'Iraq, en una manifestació del 25 d'abril a València, es col·locà al costat dels qui feien els parlaments finals portant un gran cartell on figurava el signe del dòlar igual a la creu gammada igual a l'estrella de David. Hi havia xicotets amb retrats de Saddam Hussein, n'hi havia molts més amb aquell mocador de quadrets negres que va fer famós Arafat. Era tot molt clar i molt simpàtic. Ningú no hi tenia res a dir. I no he vist mai, enlloc d'aquest país o dels veïns, ningú que es manifeste mai, ni firme una convocatòria d'"intel·lectuals", per afirmar simplement el dret d'Israel a l'existència.

El dret, exactament, que li neguen de manera directa, teològica i explícita els dos moviments que governen les fronteres presents o futures de l'estat hebreu: Hamàs i Hezbol·lah. Negociar amb qui et nega el dret a viure és complicat. Negociar amb qui no vol cap tipus de pau, sinó la teua destrucció, deu ser bastant difícil. I alguna cosa més. Li escriu un periodista àrab a un col·lega israelià: "He estat mirant uns

vint canals de televisió en llengua àrab (d'Egipte, dels Emirats, de Qatar, Síria, Sudan, Líban i Kuwait). Els resultat és: o bé els centenars de persones que apareixien a les pantalles i parlaven apassionadament sobre 'la nostra dignitat', alçar 'els nostres caps', 'el nostre' orgull nacional i la victòria que Déu 'ens' concedirà eren tots bojos, o jo sóc l'únic que representa al bogeria." I comenta el periodista jueu: "Properament, els grups extremistes, amb l'assistència dels mitjans controlats pels règims àrabs, poden encara agitar la vella histèria amb molt d'èxit. Qui necessita pau, estabilitat, progrés econòmic, drets de les dones, un sistema judicial independent, mitjans que informen acuradament, control de la corrupció, uns bons sistemes d'educació i de salut, llibertat de paraula i tot això, quan pots segrestar israelians?" Això he llegit en un diari de Jerusalem, i jo no hi afegiré res més. Una provocació feta a consciència, una reacció desmesurada, una història que es repeteix sense final.

Li escriu un periodista àrab, a un col·lega israelià:
"He estat mirant uns vint canals de televisió en llengua àrab (d'Egipte, dels Emirats, de Qatar, Síria, Sudan, Líban i Kuwait). Els resultat és: o bé els centenars de persones que apareixien a les pantalles i parlaven apassionadament sobre 'la nostra dignitat', alçar 'els nostres caps', 'el nostre' orgull nacional i la victòria que Déu 'ens' concedirà eren tots bojos, o jo sóc l'únic que representa al bogeria"